

Valget

gælder Danmarks frihed!

Stem på R

Det

Arbejdsprogram

Nationen

Savner

Katastrofalt:

Selvstyre i stedet for politisk selvudslettelse.

Atlantisk-nordisk samarbejde i stedet for Rom-union.

Magtdeling i stedet for fåmandsstyre.

Løsninger i stedet for lovjaskeri.

Interesse i stedet for særinteresser.

Nationens vel i stedet for klassekamp.

Gør det Rigtige på valgdagen - stem R.

DERFOR DANSK SAMLING



DANSK SAMLINGs kandidater i Viborg amt

Opstillingen af kandidaterne sker sideordnet, hvilket vil sige, at **de personlige stemmer vil være afgørende for, hvilken kan-**

didat der evt. bliver valgt. Nedenfor præsenterer vi ganske kort amtets kandidater.

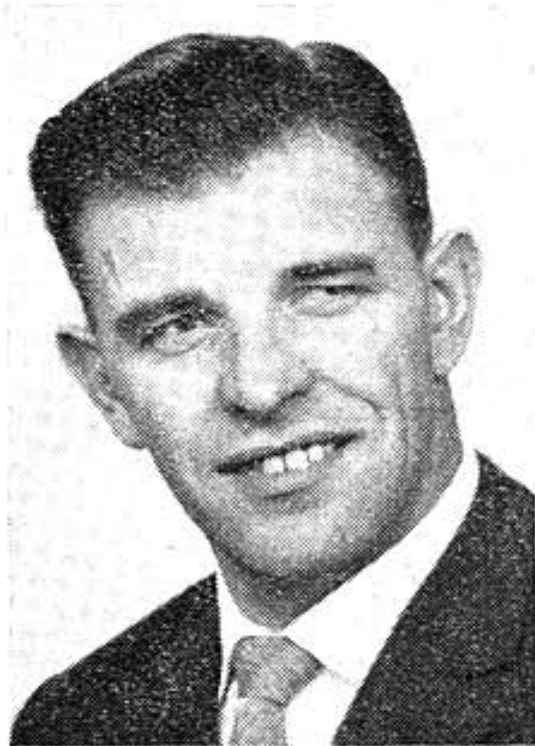


Anders Petersen

Farvehandler **Anders Petersen**, Viborg er 59 år gammel, og har siden 1930 drevet selvstændig forretning i Viborg. Han har stor politisk interesse og indsigt, mødte under modstandskampen Dansk Samling og har siden 1945 været medlem af DS, en overgang i dennes hovedstyrelse, ligesom han var opstillet for Dansk Samling i Viborg amt ved de to sidste valg, hvori Dansk Samling deltog. Har haft flere faglige tillidshverv og er i tredje periode medlem af Viborg Sdr. Sogns menighedsråd, valgt af Kirkeligt Centrum.

Lærer **Svend Øster**, Roslev, er 39 år, f. i Højslev Kirkeby og havde sin første ungdom ved landbrug. En dårlig arm medførte, at Øster måtte opgive landbruget, men ophold på landbrugsskole og højskole vakte hans interesse for »bogen«, hvorfor han tog den 4-årige læreruddannelse i Ollerup. Efter tre år som lærer på Vojens ungdomsskole, tog han på Krabbesholm højskole adgangsprøven til lærerembede i folkeskolen. Under lærergerningen på Statsungdomshjemmet Bråskovgård mødte Øster Dansk Samling og var med i arbejdet i Skanderborg amt. I 1963 kom Øster til Roslev, hvor han - som lærer i folkeskolen - også tager livlig del i ungdomsarbejdet.

Gaardejer **Verner Svansø**, Hindborg, er 35 år, født i Tøndering ved Durup. Har siden sit 14. år været ved landbruget, dog afbrudt af flere skoleophold: Frederiksborg højskole 1948-49, Ladelund Landbrugsskole 1950-51, Askov Højskole



Svend Øster

1953-54, Krabbesholm Højskole 1955-56. Overtog faderens gård i Hindborg ved dette års begyndelse.

Svansø deltog i debatten om »Fællesmarkedet«, også i aviserne, og dette førte ham til interessen for Dansk Samling. Siden 1962 har han gjort et godt arbejde for DS i Viborg amt, og i 1963 indvalgte han i amtsstyrelsen.



Stud. theol. **Søren Mathiasen**, Viborg, er 25 år, gårdmandssøn fra Midthimmerland, student fra Viborg i 1958. Søren Mathiasen har deltaget i internationalt studenterarbejde i England, og har flere gange været i Tyskland, også Østtyskland, i studieøjemed. Arbejdet for mellemfolkelig forståelse har hans særlige interesse. Som amtssekretær for DS i Viborg amt har Mathiasen gjort en fin indsats.

Husk valg mødet d. 21. kl. 20 på aiholdshotellet, hvor lrs. HØGSBRØ taler!

DERFOR DANSK SAMLING

Ved folketingsvalget den 22. september

vil »Dansk Samling« være en af partibetegnelserne på den stemmeseddel, som De skal sætte kryds på, liste R. Under den vil stå en række navne på de kvinder og mænd, som partiet har opstillet i Deres amt eller storkreds. Nogle af disse navne vil De måske kende, andre ikke. Nogle af vore kandidater vil have gjort sig bemærket på møder eller i avisdebatten, men vi kan ikke regne med, at det vil lykkes for os at få præsenteret alle kandidater for Dem før valgdagen. Det har vi ikke midler til.

Vi ville ønske, at vi havde! For vi har nemlig i Dansk Samling den opfattelse, at vi bør indvælge levende mennesker med selvstændige meninger og ikke bare lydige, mere eller mindre ensrettede partifolk. *Alle Dansk Samlings folketingskandidater vil derfor være opstillet — som grundloven kræver det! — alene forpligtet på deres samvittighed. Vi tror, at den stærke partidisciplin, der gør de menige folketingsmedlemmer til en slags brikker for »top-lederne«, er skadelig for folkestyret.*

Men vi er nødt til at respektere valgloven, som kun kender partier! Med den gældende valglov kræves en partiorganisation, og som lovens bestemmelser er udformet, kan man ikke vide, hvilken af partiets kandidater, ens stemme kommer til at gavne — selv om man har stemt personligt! Og det vil igen sige, at det er nødvendigt at tegne et klart og nogenlunde entydigt billede af *Dansk Samlings politik.*

I navnet **DANSK SAMLING**

ligger, at vi ikke vil gå ind i det sædvanlige partimønster, som er bestemt af klassekampen og af samfundsgruppernes kamp for social ligeberettigelse. Dette partimønster anser vi for at være forældet. Samfundsopgaverne går idag så at sige *på en anden led*: det er ikke klasseinteresser, der skal varetagges, det er opgaver, der skal løses, og *rammen* er ikke klassens eller fagets eller erhvervets. Opgaverne kan være tekniske, økonomiske eller sociale. De kan måske *afgrænses* som boligproblemer, landsplanproblemer, handelsproblemer eller uddannelsesproblemer. Men problemernes løsning vanskeliggøres kun ved partiernes sammenknytning med økonomiske særinteresser. At bruge slagord fra det 19. århundrede som krigsmaling er heller ikke nogen hjælp.

Det hænger sammen med, at man kan forholde sig til politik og samfundsproblemer på flere, helt forskellige måder:

Man kan gå ind i hvert problem eller hver sag *for deri at varetage »sine« vælgeres virkelige eller formodede »interesser«*. I så fald får man et tovtrækkeri, som — hvis samarbejdsviljen er stærk nok, eller der på anden måde kan findes en fællesnævner — fører til et kompromis mellem netop disse særinteresser. Dette er en absolut hæderlig og normal måde at føre politik på, men den er ofte utilstrækkelig i vore dages samfund, fordi *opgaven* som sådan bliver sorteper. Et typisk eksempel er boligpolitikken, *hvor* partierne varetager interesser for fagforeninger, grundejere, leverandører, bygherrer, lejerforeninger, Kooperation, kapital o.s.v. — *medens opgaven i sig selv*, menneskeligt og samfundsmæssigt målt, bliver sorteper. For den samfundsmæssige opgaves løsning kræver nemlig ikke, at man finder kraftresultaten af særinteresserne, men at man sætter samtlige særinteresser på plads! Et ganske tilsvarende forhold finder vi i den økonomiske politik: når partierne varetager »deres« vælgeres egoistiske interesser, kan vi nok få en politisk handel, der ligner en fællesnævner, *men hele familien Danmark kan komme til kort, for den danske fællesinteresse kræver muligvis, at samtlige særinteresser sættes på plads (af hensyn til konkurrenceevnen, kronens værdi og produktiviteten)*. Og det kræver et andet mandat — et dansk mandat i modsætning til et klassemandat eller et organisationsmandat. Det traditionelle mandat til at »varetage interesser« er ikke uhæderligt, men det er for det danske folk uhensigtsmæssigt, at det dominerer. Når et samfund i den grad er gennemorganiseret, bliver det også i stigende grad umuligt at vinde nævneværdige fordele for ens »egne« vælgere — for alle de andre kræver omgående »kompensation«. Valutakassen, beskæftigelsen, omkostningsniveauet, i korthed: vore fælles interesser som folk, kommer til at lide — og ingen vinder!

Man kan også forholde sig på en anden måde: Man kan gå ind i hver sag *for deri at forfægte en bestemt politisk idé-lære, en »ideologi«*. En sådan (liberalisme, socialisme, georgisme o.s.v.) er forskellig fra et politisk grundsyn derved, at midlerne antager karakter af mål. Bestemte måder at løse problemerne på bliver »gode« eller »onde« i sig selv. Arbejder man efter denne recept, ja, så får man en opdeling af alle midler og veje i for eks. »liberale« og »socialistiske«. Men igen: opgaven som sådan, samfundsimteressen, bliver ofte sorteper. Et eksempel er landsplanlægningen. Opgaven: at fremme en harmonisk struktur for bebyggelse, trafikanelæg, industri og landbrug og administration ud over det danske landskab er hverken en socialistisk eller en særlig liberal sag. Man kan naturligvis godt save argumenterne sådan over, at man får en pæn, overskuelig bunke »liberale« synspunkter og en anden, som man kan kalde »socialistisk«. Men

Hanstholm havn, den jyske motorvej, Øresundsbroen og det næste universitets placering passer ikke som samfundsproblemer ind i en sådan forenkling.

Dernæst kan man drive politik på den måde, *at man simpelthen administrerer*. Man »følger med udviklingen«, laver statistik over, hvor trafikken i forvejen går, eller Gallup over, hvad folk i forvejen mener. Så risikerer man måske ikke at blive upopulær — men man vil altid være på slæbetov efter »udviklingen«, man kommer ikke til at forme den, og opgaverne løses for sent og for dårligt.

Partierne ved dette! De ved, at gruppeinteresser gør dansk politik ringere, end den behøver at være. Derfor taler alle idag om »midtsamlende politik« og om »helhedsløsninger«. De ved også, at slagordene, der ender på »-isme«, øver vold mod den moderne virkelighed. Men partier, der historisk er kommet til verden som klassepartier, og som har brugt disse politiske slagord, kan vanskeligt frigøre sig derfor. Deres folketingsrepræsentanter er valgt på dette grundlag.

Sådan *må* det være. Bitre erfaringer (ikke mindst Thorkil Kristensens) viser, at det er så godt som umuligt at ændre et partis grundlag og mandat. *Ønsker man politik ført på et andet grundlag og med et andet mandat, må der vælges nye mennesker ind på dette andet grundlag.*

Det er dette andet grundlag og dette nye mandat, vi ved valget beder vælgerne give os. Og det er det, vi mener med navnet »*Dansk Samling*«: at vi vil arbejde for en samling af kræfterne på tværs af dogmer og classeskel. I ordet »dansk« ligger ikke, at vi mener os mere danske end andre, men *at vi beder om mandat til at arbejde med dansk politik netop som det danske folks fælles opgaver.*

Hvorfor Dansk - ikke „europæisk“ - Samling?

De fleste af Dansk Samlings ideer kan gøres gældende for andre folkeslag også, og de har nøje sammenhæng med det mellemfolkelige. Hvorfor så ikke arbejde for eksempel på »europæisk« plan? At tale »europæisk« er jo moderne? Det hænger sammen med to forhold: for det første er det meste af, hvad der i de sidste år er præsenteret herhjemme som »europæiske« ideer, ikke europæiske, men centraleuropæiske tanker. Og for det andet er den ukritiske Europa-begejstring, som vore ledende politikere har ladet sig gribe af, udtryk for en manglende begejstring med hensyn til dansk politik og danske opgaver. Vi kan ikke løse vore danske opgaver på europæisk plan *i stedet* for på dansk. Derfor må en fornyet politisk inspiration have udgangspunkt i vor egen indsats; vi kan ikke leve på andres ansvar!

En dansk samling af kræfterne er ikke det modsatte af et

dansk mellemfolkeligt ansvar — men selve forudsætningen. Vil vi yde og betyde noget mellemfolkeligt, må vi bringe vor økonomi i orden selv, vi må bringe vort folkestyre i orden, og vi må tage ansvaret for vor egen hverdag som selvstyrende folk. Ved at lægge problemernes løsning ind i en større ramme, for eks. ved at gå op i et forenet Europa, vil vi blive et nationalt mindretal, og nogle af os vil komme til at bruge kræfter på en nationalistisk kamp for at varetage danske interesser i modsætning til andres — medens nogle andre af os vil gå op i det nye fællesskab som nydende, men passive forbrugere, ikke som ansvarlige medlemmer af et selvstyrende folk. Og så er begrebet »Europa« desuden forældet som ramme for en mellemfolkelig indsats — helt bortset fra den meget snævre betydning, i hvilken man i de sidste års debat har taget verdensdelens navn.

De gamle partier er pessimistiske

For at skabe en ny politisk bevægelse er det nødvendigt at kalde nye kræfter og ny inspiration frem. Vi tror, at disse kræfter findes, at der er ubrugte reserver af mod og tro og god vilje i alle samfundsgrupper. De gamle partier tør ikke tro på disse folkelige kræfter, og derfor kan De ikke se dem. Af den grund leger mange idag med tanken om, at andre kan løse vore problemer for os — at et råd af »vise mænd« eller en »overstatslig« kommission i Bruxelles kan klare vor økonomi. Det spørges, om »vi har råd til at have en politisk ledelse af forretningen Danmark« og tilsvarende, om »vi har råd til at have suverænitet som nation«. *Man tør ikke sige rent ud, at vor egen indsats af arbejde, sammenhold, opfindsomhed og humør er den eneste vej frem, for man tror ikke, at disse egenskaber for alvor kan kaldes frem i befolkningen.*

Følelse af afmagt overfor politik

Hertil kommer, at en udbredt følelse af afmagt over for politik, organisationer og partier — ligesom over for teknikken og »udviklingen« — får det almindelige menneske til på forhånd at opgive at øve indflydelse.

Men hermed smuldrer folkestyrets grundlag. For hvis ikke den politiske frihed — menneskets som landets — bruges, visner den hen. Magten vil under alle omstændigheder blive udøvet, og vil folket ikke bruge sin indflydelse, glider den umærkeligt, men hurtigt, op til klikker af ledere, som så administrerer hen over hovedet på os alle sammen.

Samme afmagtsfølelse frister idag små nationer til at søge beskyttelse og rigdom i nye stormagtsdannelser, som af angst for andre blokke opbygges med et stærkt centralt styre. Når man er bange, opbygger man altid centraliseret magt — og

verdens store blokke er idag med rette bange for hinanden. Samtidig med at gamle imperier opløses, dannes nye, der er stærkere centraliserede end de gamle. Unionen af socialistiske Sovjet-republikker er stærkere centraliseret end den gamle Zar-stat, Nordamerikas forenede stater har et langt stærkere centralstyre end det britiske imperium, hvorfra disse stater for omtrent 200 år siden brød ud, og lykkes den »europæiske integration«, som Rom-traktaten er middel for, vil medlemsstaterne blive nærmere sammenknyttet end de fleste kronkolonier har været det med England.

Denne udvikling er dødsens farlig, både for freden og for kulturen og for det folkestyre, som idag endnu kun findes på mindre dele af kloden.

Nationalismen har sammen med ideologiske og religiøse modsætninger fremmet vold og blodsudgydelse mange gange i historiens løb. *Idag er det blokkenes overtagelse af den nationale fanatisme, der er den store fare.* En lukket verden af stærke blokke med høje mure af cement eller told omkring er idag den farligste hindring på vejen til den åbne verden af selvstyrende, frie folkeslag, som er det eneste alternativ til kulturens udslettelse. Afgivelse af national suverænitet må derfor ikke ske til blokke, men til mellemfolkelige organer og institutioner.

Verden har brug for små nationer

At udrydde de små nationers selvstyre er derfor at gå i den gale retning. Netop for at hindre, at al suverænitet, al handlekraft, overgår til 3—4 magtcentre, må små nationer som Schweiz, Holland, Israel og de nordiske opretholdes. En verden, i hvilken andre politiske kræfter er dirigeret fra få politiske centre, er endnu farligere end den nuværende — og den frihed, som magtkoncentrationerne skulle forsvare, vil ikke alene nationalt, men også folkeligt være borte. Sammenligner vi de store og de små stater, ser vi også, at *friheden for den enkelte borger har de bedste kår i netop de små, folkestyrede samfund. Det er såvist ikke disses, men tværtom superstaternes suverænitet, der idag trænger til at beskæres!*

Kulturelt hører opblomstring sammen med frihed til at udvikle sig forskelligt. I kulturhistorien har de små samfund ofte været både videnskabens, kunstens og den politiske friheds laboratorier. Den kulturelle dynamik forenes kun dårligt med den ensretning og kontrol, som dannelsen af en storstat forudsætter. Ikke »integration«, men »differentiering« er kulturens væsen. Folkeslag, der får ansvar for egen skæbne gennem selvstyre, får ofte *netop derved* ny kulturel og social og økonomisk skaberevne. Mindretalsmentalitet, følelse af forurettelse og afmagt, derimod, får kulturen

til at stivne og skaber grobund for en gold nationalisme eller for diktaturet.

Derfor må ethvert menneskeværdigt samfund bygges af og for folket og på dettes ansvar. *Det mellemfolkelige mål må være en åben verden af selvstyrende folkeslag, hvis suverænitet kun begrænses af menneskerettigheder og verdensmyndigheder til disses sikring. Og denne åbne verdensorganisatoriske billede må være et net af aftaler og organer og institutioner — med forskellige rammer til forskellige formål — ikke nogle få edderkoppespind, hvori trådene samles i 3—4 magtcentre.*

Al magt er farlig

I al magt bor faren for misbrug, og al magt er selvforstærkende. Magt skaber magt. Derfor må det almindelige menneskes mulighed for at øve indflydelse styrkes ved bevidst, politisk spredning af og kontrol med magten. Hvor teknikkens, økonomiens og »udviklingen«s blinde og automatiske kræfter skaber upersonlige, uansvarlige og store, uoverskuelige enheder, må menneskets bevidste, kulturskabende kræfter bygge personlige, ansvarlige og overskuelige enheder.

Udviklingen kræver ikke — men skabes

Det er på mode at sige, at udviklingen eller tiden kræver — for eks. »store enheder«. Man kan ikke gå imod strømmen, siger man også. *Men så godt som ethvert kulturelt fremskridt er skabt imod strømmen, i opgør med bestående dogmer eller magt eller mode. Det gælder ikke mindst folkestyret og den politiske frihed. De fleste frihedsrettigheder er resultatet af en begrænsning af eksisterende magt, mejslet frem i kamp. At gøre udviklingen eller »tiden« til et princip, betyder ikke alene, at man giver afkald på at omforme eller nyskabe, det betyder også, at brutalere kræfter får friere spil.*

Et realistisk menneskesyn

Til grund for enhver politik — eller mangel på politik — ligger et syn på mennesket. Det er et over-optimistisk menneskesyn, der ligger til grund, når man tror, at alle menneskelige problemer løses ved, at alle får det behageligere. Man ser bort fra, at det ondes muligheder findes i enhver af os til overmål. Omvendt er det et for pessimistisk menneskesyn, der ligger til grund for en politik, der kun regner med magt og penge. Det er ikke realisme, men kynisme. At af-finde sig med nutidens afmagtsfølelse er heller ikke realistisk, for derved underkendes de reserver af uforløst god

vilje og skaberkraft, der lige så vel som ondskabens mulighed ligger i ethvert menneskes sind.

Det er derimod et realistisk menneskesyn, at ethvert menneske har gode og onde — om man vil: Guds og Djævelens — muligheder i sig. En politik, der bygger på denne erkendelse, må på en gang lægge vægt på friheden og ansvarligheden. Den må begrænse mulighederne for magtmisbrug ved retsregler, ved folkelig kontrol med magten, og den må modvirke magtkoncentration gennem bevidst decentralisering og indarbejdelse af frihedstraditioner. Og den må åbent påkalde menneskets bedste muligheder og sætte sandhedskravet højt.

Det nordiske frihedssyn er en mangelvare

Kun få steder på kloden har det nordeuropæiske friheds- og retssyn fået politisk form. Forskellige former for tyranni er både geografisk og historisk det »normale«. Dette giver os en særlig forpligtelse, både overfor vore egne samfund og i det mellemfolkelige. I vore egne samfund trues friheden af blind levestandardsdyrkelse, af en mekanisk forbrugerkultur og af den bevidste menneskeånd given afkald på indflydelse på grund af afmagtsfølelsen. *Kun hvis vi kan overvinde disse indre trusler, kan vi yde den mellemfolkelige indsats, som består i at vise, at frihed og retssikkerhed kan forenes med social solidaritet i et folkestyret samfund. Det er tvivlen på, at det er muligt at forene disse goder, der frem for alt splitter verden idag.* Ved at virkeliggøre dette syn i vor egen hverdag vil de nordiske lande kunne blive medskabere af en verden, hvor retssynet gradvis trænger jungleloven tilbage, og hvor den moderne verdens vældige hjælpemidler mobiliseres i kampen mod fattigdommen og nøden mere end i kampen mod »de andre«.

Vi har brug for suveræniteten

En sådan politik nødvendiggør suveræniteten — hvilket ikke vil sige at være sig selv nok, men at være i stand til at følge sin samvittighed uden at være uløseligt bundet til andre mål og interesser. *Den enkelte borger behøver suveræniteten og ukrænkeligheden.* Han og hun behøver mod og tro — undertiden trods — til at være med i samfundets opgaver og til at finde nye veje. Det skal kunne nytte at være med i politik, og der skal være flere, der tør og vil og må. Ledende kræfters tvivl på den enkeltes »modenhed« er idag med til at skabe umodenhed.

Men den kræver også folkets politiske suveræniteten og selvstyre. Vi har brug for at kunne udforme vore egne regler, vi har brug for at kunne eksperimentere med nye veje i

økonomi, retsvæsen, skole- og socialpolitik. Suverænitet og selvstyre er ikke blot frihed fra, men frihed til.

I stedet for at gå op i Rom-unionen

Siden 1957 har seks europæiske stater søgt at gøre økonomisk samarbejde til middel for en politisk sammensmeltning — »integration«. Man har — bl. a. gennem Romtraktaten — krævet afgivelse af suverænitet, opgivelse af egen handelspolitik, indtrædelse i toldunionen o.s.v. til betingelse for samarbejde. *Dette er et brud på det frie vestlige samarbejde, som førte til økonomisk blomstring og handelens gradvise liberalisering.* I stedet for at gå ind som en debat i den stormagtsdannelse, som »De seks« tilstræber, bør de nordiske lande virke for en europæisk samarbejdsform, der er givende og tagende, opgave for opgave — og som er åben udadtil. Et motiv til dannelse af en europæisk superstat har været anti-kommunismen. *Men centraliseringen af magten og umyndiggørelsen af de enkelte folk vil snarere fremme kommunismen end omvendt! Og den særlige »samarbejdsform«, der bygger på tvungen samordning, vil snarere skabe ny nationalisme end fjerne den gamle.*

Norden er ikke svag

Som et led i de gamle partiers propaganda for De Seks's fortræffelighed er Nordens styrke blevet nedvurderet — under dække af mange fraser, og samtidig med, at man i fornærmet tonefald har krævet, at Norden skulle klare vore økonomiske problemer. *Men Norden skal ikke betale vort underskud, derimod vil de nordiske lande kunne høste store fordele af en fælles politik.* Norden har kun 0.6 procent af verdens befolkning, men vi har omtrent 1/7 af klodens handelstonnage, vi har en vældig samlet produktionskraft og en købekraft, der svarer til en stormagts. Norden er ikke alene Vesttysklands, men hele Rom-unionens største kunde. I kraft heraf og i kraft af vor beliggenhed og vor internationale prestige er Norden en langt stærkere enhed, end almindeligt antaget. Der må skabes et nyt nordisk grundlag — og her er det Danmarks ansvar at spille ud. Men forudsætningen er et klart dansk nej til *den* samarbejdsform og *det* politiske mønster, som Romtraktaten står for — en nordisk fælles politik og en dansk politisk sammensmeltning med centraleuropæiske magter er uforenelig.

Kommunismens jerntæppe

Trods omfattende vestlig hjælp til Rusland under den 2. verdenskrig gik det allierede samarbejde i stykker efter 1945. Stalins styre ville ikke samarbejde om at bygge en

åben verden af forenede, men frie nationer, men sikre med magt et kommunistisk politistyre i Østeuropa. Efter kuppet i Prag i 1948 sluttede en række vestlige lande sig sammen i det atlantiske forsvarsforbund: NATO, mens Østeuropa blev isoleret bag pigtråd og landminer. Efter Stalins død er en uoverskuelig situation opstået. Stærke folkelige kræfter i Sovjetunionen kræver mere frihed. Samtidig har atomvåbnene gjort en storkrig meningsløs.

I denne situation må vi gøre os klart, at et vaklende diktatur ikke er ufarligt. Men vi må også indse, at kommunismens fremtid afgøres i menneskenes hjerter, ligesom frihedens fremtid. *De russiske og andre kommunistisk styrede folkeslag er ikke fjender. Vi må indse, at mennesker kun finder sig i diktatur, fordi de tvivler på frihedens værd eller tvinges oppefra.* Tvang kan idag ikke bekæmpes ved aktiv magt, men Vesten kan ved en konsekvent etisk politik slå kommunismens ideologiske grundlag væk, vi kan ved at bekæmpe nød og fattigdom effektivt — og ved at sætte alt ind på kulturel kontakt med de kommunistisk styrede folk opnå en politisk styrke, som i det lange løb vil gøre kommunismen hjemløs i menneskenes hjerter. Men fad levestandardstyrkelse og pengedyrkelse som Vestens alternativ vil med sikkerhed tabe kampen.

I mellemtiden må vi undgå at give de kommunistiske magthavere påskud til at stramme grebet. En voldsom vesttysk oprustning og spredning af atomvåbnene vil kun gøre det lettere for lederne i Kreml at støtte sig til russisk nationalfølelse og den historisk forklarlige angst for vestlig indtrængen. *Frem for alt må det slås fast, at de umenneskelige skel mellem Øst og Vest — »jerntæppet« — er kommunismens, ikke vort — kravet om en åben verden er frihedens stærkeste våben.*

Forsvaret og NATO

Danmark og Norge må forblive i det atlantiske forsvarsforbund, indtil der er tilvejebragt så megen gensidig tillid og åbenhed, at afrustning og opløsning af blok-systemerne er mulig. Men vi må i NATO som i andre internationale organer stædigt fastholde, at det vestlige forsvar er frihedens forsvar, og at frihedens angreb må være etisk og socialt. NATO's målsætning må ikke glide over imod gammeldags magtpolitik, og organisationen må ikke bruges til at fremtvinge en politisk sammensmeltning af lande og kræfter i en europæisk superstat.

FN, som Sovjet efter Dag Hammerskiölds død søgte at svække økonomisk og politisk, må styrkes, og Norden har her påtaget sig et ansvar, som vi må leve op til.

Ved opbygningen af det danske forsvar må dette gøres

til folkets, ikke regeringens forsvar. Kun et *folks* eget forsvar har mulighed for at virke krigsforebyggende idag. Hjemmeværnet er de folkestyrede samfunds særlige værn, og netop de tunge, tekniske våben har givet dette nye betydning.

Atomtruslen

Frygten for atomkrigens rædsler får idag mange til at foreslå ensidig nedrustning — »hellere rød end død«. Kampagnen mod atomvåben har sat skarpe skel i befolkningen. Fra officiel side er heroverfor ført en valen politik og frygten er ikke imødegået ved virkelig oplysning på bred basis. *Resultatet er en forstærket afmagtsfølelse og et forsømt civilforsvar.* Nu kan alle være enige i, at kernevåben er umenneskelige — ligesom gas, napalmbomber, flammekastere, bajonetter, giftpile og stenøkser — men våben er kun midler. Når midlerne til masseødelæggelse er blevet så frygtelige, må alle kræfter derfor sættes ind *imod krigen og dens årsager: fattigdom, tyranni og løgn. Dyrkelse af rædsel og angst virker kun lammende — og den idealisme, som atomkampagnen har kaldt frem hos så mange unge, må sættes ind her.*

Terrorbalancen gør atomkrig usandsynlig, men den vanskeliggør på den anden side en »gammeldags« afrustning, for i ly af atomtruslen kan overlegenhed i konventionelle våben udnyttes. Dette var tilfældet i Cuba-konflikten: Sovjet måtte imødesee en »gammeldags« invasion på Cuba, gennemført med overvældende styrke ved konventionelle våben — og kunne på grund af atomtruslen ikke svare igen. Dette kan ske i Europa med omvendt fortegn, derfor kan heller ikke konventionel afrustning være ensidig. Situationen er farlig, men grundproblemet er ikke våbnene, men ufriheden og mistilliden. *Derfor er der kun een løsning: en åben verden af frie folk. Vi må klart sige til ethvert diktatur, hvor det end forekommer: vi vil ikke påtvinges jeres system, for mennesket har krav på retssikkerhed og frihed.* — Men forudsætningen for denne politiske styrke er, at friheden bruges og værdsættes. Derfor må vi arbejde for

Folkestyrets fornyelse

Folkestyre betyder, at folkets frit valgte tillidsmænd giver lovene og kontrollerer magten. Men magtens udøvere og folkets repræsentanter er efterhånden smeltet sammen til »politikere« — og partistyret er i færd med at umyndiggøre os mere og mere. Skal det danske folkestyre blive kulturelt skabende og blive forbillede for Øst som Vest og Syd, må både dets *rammer* og dets *liv* fornyes. Den enkeltes medan-

svar må øges. Reglen, at loven er over magthaveren, må indarbejdes. Det offentliges rolle som *tjener, ikke hersker*, må understreges. En forfatningsændring vil være nødvendig for at sikre en grundigere lovbearbejdning og adskille de forskellige magtformer, der efterhånden er håbløst indfiltrerede i hinanden:

den udøvende magt — regering og administration,

den lovgivende magt — folketinget,

den dømmende magt — domstolene,

organisationsmagten — alle særinteresserne,

den økonomiske magt,

informationsmagten — presse, radio, TV o.s.v.

partimagten og *specialistmagten*.

Disse magtfaktorer må skilles ud fra hinanden, deres ledere må ikke være fælles, så skjult indflydelse på kryds og tværs gør det umuligt at stedfæste ethvert ansvar.

Demokrati kræver de-centralisering

Demokrati kræver de-centralisering

Det er på mode at sige, at tiden kræver store enheder — men medens dette (til en vis grad) gælder teknisk, kræver folkestyret overskuelige enheder, det vil sige de-centralisering. I små enheder kan man finde et ansvar og rette en fejl i tide. Derfor kræver en fornyelse af folkestyret en bevidst spredning af magten og stor vægt på lokalt ansvar i kommuner, skoler, brugsforeninger, kirke, partier o.s.v.

Byspredning i stedet for elefantiasis

I de meget store bysamfund trives folkestyret kun dårligt. Mennesket upersonliggøres lettere i de store massesamfund. Trafikmæssige, tekniske og sociale problemer forværres, og kæmpebyen er uhyre sårbar i katastrofesituationer. I Danmark er Københavns vokseværk et problem, der kun kan løses virkningsfuldt gennem en bevidst byspredning, det vil sige ved at de-centralisere industri og administration og kulturinstitutioner — og *derigennem befolkningstilvæksten*. I dette lys må vi derfor se den påtrængende nødvendige danske

Landsplanlægning

Lands- og byplanlovgivningen må være midler for en harmonisk udvikling af landet, og da de fleste selvvirkende kræfter centraliserer, må lovgivningen tilstræbe de-centralisering. Landsplanlægning er en folkesag — lovene herom må fremgå af en omfattende drøftelse, og planlægningens råd og organer må opbygges med folkelig kontrol i overensstemmelse med retsprincipper, herunder grundlovens.

Nye love om fredning, anvendelse af jord og love til imødegåelse af spekulation i jord må både ses i denne sammenhæng og i sammenhæng med det danske landbrugs fremtid.

Landbruget, jorden og teknikken

Særinteressernes kamp om indkomstmæssige fordele til »egne« vælgere har gennem inflation og høj rente bragt dansk landbrug i en vanskelig stilling, der forværres af stormagternes statstilskud til landbruget og af vore største kunders selvforsyningspolitik. *Det danske samfund bør i denne situation hjælpe landbruget til at udnytte teknik og viden- skab fuldt ud, samfundet må give støtte til uddannelse, forskning, rationalisering og omlægninger — men hjælpen må ikke fastlåse en struktur, som hurtigt kan forældes, og almindelige produktions-subsidier vil næppe hjælpe. En om- organisering af landbrugets belåning af den faste ejendom bør formidles af samfundet, så den tiltrængte forbedring af bygningerne kan gennemføres, og samfundet må af al kraft fremme eksport og afsætning på nye markeder. En dansk underskrivelse af Rom-traktaten vil derimod ikke løse det danske landbrugs problemer. (At Rom-unionens planøko- nomi og selvforsyning skader vor landbrugs-eksport, er en anden sag!).*

Klassekampens afvikling

som dansk politiks grundlag vil derimod hjælpe, for sær- interessernes kamp ved hjælp af klassepartierne har skadet konkurrenceevnen og bragt landbruget i klemme. Landbru- gets ledere har imidlertid ligesom partiernes medskyld i de skarpe modsætninger i det danske folk. Det er en selvstæn- dig politisk opgave at forbedre forholdet mellem land og by, samtidig med at en understregning af de danske fælles- interesser danner grundlaget for klassekampens endelige af- vikling. Virkelige interessemodsatninger vil naturligvis al- tid eksistere, men de bør ikke ligge til grund for hele det politiske mønster.

De fattige nationer og vi rige

Medens afviklingen af klassekampen inden for det dan- ske folks rammer synes i sigte — selv om den politiske kon- sekvens heraf endnu ikke er taget — er den nye klassemod- sætning mellem fattige og rige nationer skærpet. To tredie- dele af verdens befolkning lever på eller under sultegræn- sen, mens *vi* udvikler en hidtil uset velstand. Ethvert for- søg på at lukke velstand inde bag toldmure o.l. må være forkastelig og farlig. Vareudveksling er den første vej til at ophjælpe de fattige nationer materielt. Det kan blive nød-

vendigt at yde store og langvarige *eksportkreditter* fra vor side — men dette er vel bedre end at betale hundreder af millioner i told- og administrationsudgifter til et central-europæisk marked! Men foruden handel har de fattige nationer brug for *teknisk og håndværksmæssig* bistand — og for *social og administrativ* bistand til de nye samfunds opbygning. *De nordiske lande har særlige forudsætninger for at bringe folkestyrets bedste traditioner med uden at møde politisk skepsis.* Hovedvægten må ligge på handel, uddannelse og teknisk og social bistand — og de rige erfaringer, som vi på to felter: *ingeniørvirksomheden* og *missionsarbejdet* har, må udnyttes fuldt ud, hvilket ikke hidtil synes at være sket i den danske u-landshjælp, der snarere er opbygget efter partipolitikens traditionelle gidselsystem.

Socialt ansvar, ikke stemmekøb

Det nuværende partipolitiske grundlag har ført til, at den ene store samfundsgruppe efter den anden er kommet frem til gode økonomiske vilkår. *Men samtidig med, at fællesinteresserne som påpeget ofte bliver sorteper, går det ud over de svagest organiserede grupper.* Når hertil kommer, at visse partier undertiden åbenlyst køber stemmer ved at love økonomiske fordele, kommer begrebet velfærdsstaten i miskredit, og virkelige sociale fremskridt gøres politisk umulige. Socialpolitikken må derfor helt kobles ud fra klassepolitikken — for idag er ikke klasser, men små, spredte grupper nødlidende, og store dele af socialpolitikken overført til boligpolitikens, beskæftigelsespolitikens og kulturpolitikens områder.

Familien er folkestyrets celle

Ethvert totalitært styre søger at opløse familien og hjemmet. Det er naturligt, for i hjemmet opbygges den indre frihed, der gør mennesket vanskeligt at tvinge, og som giver modstandskraft imod massepåvirkning og suggestion. Men også i industrialiseringen og den moderne arbejdsdeling ligger familieopløsende kræfter. Ud fra vore synspunkter må vi ikke alene betragte familiens problemer som sociale, økonomiske og moralske. Vi må se familien som samfundets grundenhed: stedet, hvor menneskets personlighed formes, hvor livet både biologisk og åndeligt gives videre og kulturarven rækkes frem til næste generations bearbejdelse (eller omarbejdelse). *Hjemmet bliver den celle, hvor hensyntagen og solidaritet først opleves; her erfares også den tryghed, som er forudsætningen for personlig åbenhed.* Derfor vil folkestyret næppe kunne overleve familiens opløsning, og kulturradikale kredse overser en af frihedens vigtigste forudsætninger, når de i frihedens navn prædiker familiens kultu-

relle meningsløshed. Det må være en samfundsopgave at skabe gode rammer for familien. Det betyder, at by- og landsplanlægning kommer ind i billedet. I lovgivningen om børnetilskud og støtte til enlige mødre må det tilstræbes, at moder og barn ikke adskilles hele dagen. Halvdagsbørnehaver og deltidsarbejde for udearbejdende mødre vil her være værdifuldt, og i den sammenhæng kommer også skatteproblemerne ind.

Boligpolitik uden dogmer

Kampen mellem »socialistiske« og »liberale« ideer på boligpolitikens område har virket fordyrende, for ingen af de to importerede idéer er i stand til at fremme den opgave: at skaffe gode og billige boliger hurtigt nok og rigtigt placeret. Den socialistiske lære har ført til, at man har forsøgt at stække kapitalen, hvor den er mindst farlig og mest nyttig: i produktionsleddet, mens man har affundet sig med, at den dyre passive kapital har presset byggeriets priser op. Men netop i produktionsleddet er gevinstmotivet samfundsgavnligt, for her søges gevinsten ved at presse omkostningerne ned og byggetiden ned! (Forudsat en nogenlunde fri konkurrence, hvilket den socialistiske idélære ikke billiger). Den passive kapital optræder derimod som en særinteresse, der er interesseret i højere priser. De socialistiske ideers samvirke med fagforeningsmæssige interesser virker i samme retning. Omvendt har den »borgerlige« opposition ikke formået at formulere en anden boligpolitik — borgerlige politikere er med rette mistænkt for at ville varetage »deres« vælgeres interesser i boligpolitikens jungle.

Samfundsgruppernes kamp om indkomstfordele har i dansk økonomi ført til en zig-zag-kurs, og man har ofte anvendt boligbyggeriet som reguleringsventil for den økonomiske aktivitet. »OMS«'en kunne have været en afløser som ventil, om den ikke var lavet så klodset! Det er en væsentlig forudsætning for billigere byggeri på langt sigt, at det bliver muligt at planlægge over længere perioder ad gangen. —

Men frem for alt må samfundsinteressen: store, gode, billige boliger, rigtigt placeret og hurtigt bygget — politisk repræsenteres. Og dette kræver igen, at den gølge og forældede problemstilling »liberalisme« mod »socialisme« fejes bort, og det kræver, at særinteresserne, hvis sum fordyrer og forsinkes, sættes på plads.

Arbejdet, arbejdspladsen og mennesket

Et nyt syn på arbejdet følger af en politisk frigørelse fra de gamle partiers dogmatik. At arbejde er hverken en forbandelse eller en omkostning, heller ikke blot et middel

til at tjene penge til fritiden. At arbejde er at skabe, at nyttiggøre sig naturens kræfter. Men skal dette syn have mening i industrisamfundet, kræves, at hver enkelt i produktionen forstår betydningen af sin indsats og erkender produktionen som en meningsfyldt proces. Uddannelsen — i skolen, på værkstedet og i den løbende produktion må ikke alene tage sigte på faglig effektivitet, men også på *med-leven* i produktionen. »Trivsel på arbejdspladsen« bliver ikke alene et spørgsmål om musik til arbejdet og rene håndklæder, men om medansvar.

Erkendelsen af arbejdsprocessens skabende karakter og dens sammenhæng med menneskets personlige udvikling er alternativet til både det kapitalistiske og det marxistiske syn.

Fuld beskæftigelse uden inflation

må være ethvert udviklet samfunds økonomiske og sociale grundlag. Men målsætningen har vist sig vanskeligt at opfylde, fordi så stærke interesser knytter sig til inflationen: dels en række kortsigtede indkomstinteresser, dels den politiske interesse i, at værdier flyttes, gæld mindskes, beskæftigelsen stimuleres og den offentlige sektor udvides ved prisstigninger og forventninger herom. Stærke interesser er også knyttet til fag (og brancher), hvor der er mangel og stærk efterspørgsel følgelig presser prisen (lønnen, renten) op. Næsten alle *særøkonomiske* interesser går derfor ud på inflation — medens hele familien Danmark ville få mere at dele ved en anden politik. Men den snævre forbindelse mellem særinteresserne og de politiske partier vanskeliggør den helhedspolitik, som alle efterhånden i ord bekender sig til. En politisk gruppe, der blev valgt ind på et samfundsmandat i modsætning til et særøkonomisk, ville stå langt stærkere. Også i de dele af den økonomiske politik, som har at gøre med:

Produktion, eksport og omkostninger

finder vi et umiddelbart motiv til at opbygge et dansk samlingsparti, der har fællesinteressen og samfundsmandatet som udgangspunkt. For produktionen som helhed, men især for den eksporterende og importkonkurrerende del, er det vigtigt, at varens totale *fremstillingspris* er så lav som overhovedet mulig. Men den består af talrige *delpriser* — på arbejde, materialer, kraft, transport, finansieringskapital, husleje, skatter, administration, salgsomkostninger o.s.v. i mange, mange led. Til hvert eneste lille led svarer en økonomisk særinteresse i, at netop denne produktionsfaktor (el. del heraf) aflønnes maximalt. Ved en teknisk-økonomisk analyse kan samtlige omkostningselementer presses ned, uden at nogen gøres uret — i det lange løb til alles fordel.

Enhver fornuftig virksomhed gør dette. Men forretningen Danmark gør det modsatte: den har opbygget sin politiske ledelse på grundlag af summen af særinteresserne! Den teknisk-økonomiske udvikling har imidlertid gjort familien Danmark til en virksomhed — og det er derfor på høje tid, at den fælles-økonomiske interesse gøres politisk gældende.

Samfundets finansiering

For skattepolitikken gælder noget lignende: man kan anvende den som middel for en »isme« — for eksempel til at socialisere med — eller man kan anvende den til at favorisere »egne« vælgere med. Men en rationel anvendelse af skattepolitikken til med færrest mulige omkostninger og mindst mulig administration at finansiere samfundsopgaverne, regulere konjunkturerne, stabilisere pengeværdien og maximere familien Danmarks samlede reale indkomst — ja, det er en helt anden målsætning! Den kan godt forenes med hensyntagen til de grupper, som ikke er stærkt organiserede, og som virkelig trænger til hjælp. Men forældede ismer plus klassepolitisk metode giver i stedet en skattejungle med et uigennemtrængeligt vildnis af fradragsregler. Vil man en ny politisk metode, må man vælge folk med et samfundsmandat ind.

Staten og kulturen

I velfærdsstaten har samfundsmagterne overtaget så stort et ansvar for kulturlivet, at en løbende politisk indsats vil være nødvendig for at sikre kulturlivets uafhængighed. Lovgivningen om fri- og højskoler må være et forbillede — men enhver statsfinansiering indebærer latent fare. Hvor det er muligt, bør staten optræde som *fødselshjælper* for kulturinstitutionerne, men søge at give dem grundlag for driftsmæssig selvfinansiering.

Opdragelse til frihed

Et folkestyret samfund kan kun eksistere, hvis den enkelte er indstillet på at tage medansvar — og om fornødent gå imod strømmen. Det er ikke nok at tilstræbe »tilpasning«, *selvstændighed* er lige så vigtigt. Skolepolitisk betyder det, at skolens indhold er vigtigere end rammen. Små skoler, små klasser og dygtige lærere med gode menneskelige egenskaber er vigtigere end bestemte »strukturer« eller karakter-systemer. *Forældrenes principielle ansvar* må ikke antastes — børnene må aldrig blive statens som i Sparta eller i en moderne total stat. *De frie skoler* bør være det vigtigste middel til fortsættelse af den elementære undervisning. Et virkeligt kendskab til fortiden er uundværligt for folkestyret. Historieløse mennesker, der kender frihedens pris. Et-

hvert fremskridt i frihed, retssikkerhed og social velfærd er stridt og kæmpet frem, ofte med uhyrlige ofre. *Uden nøje kendskab hertil vil en ny generation, som får det hele foræret, ringeagte arven og tage det hele for givet. Gøres mennesket historieløst og skjules menneskets vældige iboende kræfter på godt og ondt bag en velfriseret og ufarlig velfærdsfilosofi, sættes alle menneskeåndens skrøbelige fremskridt på spil.*

Derfor skal Dansk Samling i Folketinget

*Dansk Samling er en politisk bevægelse, som har virket i Danmark siden 1930'erne. Under indtryk af den nazistiske trussel og demokratiernes splid og magtesløshed stiftedes D.S. som parti i 1936, men først under besættelsen blev D.S. repræsenteret i folketinget (3 mandater i 1943). Som et af modstandsbevægelsens partier deltog D.S. i samlingsregeringen i 1945 og fik ved valget 4 mandater. Siden 1947 har D.S. ikke været repræsenteret i tinget, men virket som kulturpolitisk bevægelse gennem bøger, tidsskrifter, ved møder, stævner og foredragsvirksomhed. Partiernes tilbagevenden til det klassepolitiske mønster og store kredses lede ved folkestyrets form førte imidlertid i 1960 til en beslutning om at iværksætte et landsomfattende oplysningsarbejde hen imod aktiv deltagelse i politik igen. — Dansk Samlings tanker træffes i alle kredse i samfundet, det findes også hos andre partier brudstykkevis — *men skal disse tanker føres ud i hverdagen, kræves et nyt politisk mandat: et samfundspolitisk mandat i stedet for et særpolitisk. Vil man en ny politisk linie og holdning, må der startes og bygges på et nyt grundlag.**

Ønsker De en politik på dette grundlag? Så stemmer De på Dansk Samling den 22. september. Sæt kryds ved liste R.

Dansk Samlings arbejde finansieres udelukkende gennem kontingenter og private valgbidrag - derfor er de økonomiske midler beskedne! - Vil De være med til at støtte valgarbejdet?

Alle yderligere oplysninger om Dansk Samlings arbejde og politik fås iøvrigt hos:

**Dansk Samling i Viborg amt: C. Schädtler,
 Ll. Sct. Pedersstr. 2, Telf. 1033. Valgbidrag sendes
 til: Dansk Samling Viborg amt, kassereren, Dagsvad
 pr. Langaa. Giro 133306**

Hvorfor vi siger NEJ til Rom-unionen

Danmarks eventuelle indlemmelse i Rom-Unionen (herhjemme fejlagtigt og misvisende kaldet Fællesmarkedet) er

dette århundredes vigtigste spørgsmål.

Dette skal efter alt at dømme holdes uden for den igangværende valgkamp, men alligevel vil politikerne bagefter sige, at de har fået mandat til at træffe afgørelsen på egen hånd (uden folkeafstemning eller nyt valg).

DANSK SAMLING er imod tilslutning til Rom-unionen. Denne tilslutning drejer sig nemlig om mere end handel og økonomi. Den er i sine konsekvenser en tilslutning til styreregler og retsbegreber, som er nordisk folkestyre fremmed. Indlemmelse betyder ikke alene opgivelse af en vis del af Danmarks suverænitet, men i det lange løb en

fuldstændig opgivelse af selvstændighed,

hvorved befolkningens vilkår bliver en minoritets i en centraleuropæisk superstat, endda med et voldsomt pres over vor sydlige grænse

— De tilslutningsvillige partier skjuler denne kendsgerning for den danske befolkning. Rom-unionens egne talsmænd lægger ikke skjul på målet: en fuldkommen „sammensmeltning“, først økonomisk, så politisk og militært. I Det Europæiske Parlaments dokument nr. 122 af januar 1962 (den såkaldte Birkelbach-rapport) siges dette lige ud.

Hvad får Danmark for at opgive sin suverænitet på alle væsentlige økonomiske, politiske og sociale områder?

En ikke sikret, men højst tvivlsom større landbrugshandel indenfor området, muligvis - men ikke sikret højere pris for landbrugsvarer. - En absolut fordyrelse af en række vigtige varer for dansk industri og forbrug.

Det er disse vilkår partiet Venstre straks vil indgå på! Det er dem, Socialdemokratiet under „visse omstændigheder“ kan acceptere! — Det er dem, de konservative evt. vil gå med til, men først vil snakke om efter valget. - Det er de vilkår, der skal skjules for vælgerne!

Det er disse vilkår Dansk Samling vil sige NEJ til i folketinget

Vi ønsker frihandel - ikke i et toldbeskyttet område af Europa - men også ud til udviklingslandene. Vi ønsker, at Danmark beholder sin handlefrihed på alle de områder, der kendetegner et land som

et frit og selvstændigt land!

Derfor DANSK SAMLING - derfor kryds ved R d. 22. september!